DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 21 januari 1999 *

I mål C-73/97 P,

Republiken Frankrike, inledningsvis företrädd av Catherine de Salins, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, därefter av Kareen Rispal-Bellanger, sous-directeur vid samma avdelning, och Frédéric Pascal, attaché d'administration vid samma avdelning, samtliga i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 8 B, boulevard Joseph II, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 11 december 1996 av förstainstansrätten (fjärde avdelningen) i mål T-70/94, Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen (REG 1996, s. II-1741), i vilket det förs talan om att nämnda dom delvis skall upphävas i den del den innebär att kommissionens invändning om rättegångshinder ogillas,

i vilket de andra parterna är:

Comafrica SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Genova (Italien),

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., bolag bildat enligt tysk rätt, Hamburg (Tyskland),

* Rättegångsspråk: engelska.

företrädda av Bernard O'Connor, solicitor, delgivningsadress: advokatbyrån Arsène Kronshagen, 22, rue Marie-Adelaïde, Luxemburg,

sökande i första instans,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Xavier Lewis, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande i första instans,

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. J. G. Kapteyn (referent) samt domarna G. F. Mancini, J. L. Murray, H. Ragnemalm och K. M. Ioannou,

generaladvokat: J. Mischo,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 25 juni 1998 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Republiken Frankrike har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 20 februari 1997, med stöd av artikel 49 tredje stycket i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 11 december 1996 i mål T-70/94, Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen (REG 1996, s. II-1741, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken rätten ogillade kommissionens invändning om rättegångshinder.

2 Genom den överklagade domen ogillade förstainstansrätten talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 3190/93 av den 19 november 1993 om fastställelse av en enhetlig nedsättningskoefficient för att bestämma den kvantitet bananer som varje aktör i kategorierna A och B skall tilldelas inom ramen för tullkvoten för år 1994 (EGT L 285, s. 28) samt det skadeståndsyrkande som hade framställts av Comafrica SpA och Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (nedan kallade Comafrica och Dole).

3 I fråga om bakgrunden till tvisten och de gemenskapsrättsliga bestämmelserna hänvisas till punkt 1—21 i den överklagade domen.

Talan vid förstainstansrätten

4 Comafrica och Dole hade genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 februari 1994, väckt talan om dels ogiltigförklaring av artikel 1 i förordning nr 3190/93, med stöd av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget, dels ersättning med stöd av artikel 215 andra stycket i samma fördrag för den skada som bolagen anser sig ha lidit med anledning av de kommissionsbeslut som påstås vara rättsstridiga och som ingår i artikel 1 i kommissionens förordning (EEG) nr 2920/93 av

den 22 oktober 1993 om fastställelse av en enhetlig nedsättningskoefficient för att bestämma den kvantitet bananer som varje aktör i kategorierna A och B skall tilldelas inom ramen för tullkvoten för den andra hälften av år 1993 (EGT L 264, s. 40), och i artikel 1 i förordning nr 3190/93.

5 Gentemot denna talan framställde kommissionen den 29 april 1994 en invändning om rättegångshinder till den del talan avsåg ogiltigförklaring av artikel 1 i förordning nr 3190/93. Genom förstainstansrättens beslut av den 2 maj 1995 förenades invändningen om rättegångshinder med sakfrågan i målet.

6 I detta avseende anså förstainstansrätten följande:

"38 Genom artikel 173 fjärde stycket i fördraget har enskilda rätt att angripa varje beslut som, även om det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem. Enligt fast rättspraxis från domstolen och förstainstansrätten är ett av syftena med denna bestämmelse bland annat att undvika att gemenskapsinstitutionerna endast genom att välja en förordnings form kan hindra en enskild från att väcka talan mot ett beslut som berör honom direkt och personligen. Det är därför uppenbart att valet av form inte i sig kan ändra en rättsakts normativa karaktär (se domstolens dom av den 17 juni 1980 i målet Calpak och Società Emiliana Lavorazione Frutta mot kommissionen, 789/79 och 790/79, Rec. 1980, s. 1949, punkt 7, och förstainstansrättens beslut av den 28 oktober 1993 i målet FRSEA och FNSEA mot rådet, T-476/93, Rec. 1993, s. II-1187, punkt 19).

39 Domstolen och förstainstansrätten har också fastställt att ekonomiska aktörer för att kunna anses vara personligen berörda av den rättsakt som de yrkar ogiltigförklaring av måste ha drabbats i sin rättsliga ställning på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer och försätter dem i en ställning motsvarande den som gäller för den som en rättsakt är riktad till (se till exempel domstolens dom av den 24 maj 1993 i målet Arnaud m. fl. mot rådet, C-131/92, Rec. 1993, s. I-2573).

40 Domstolen har för övrigt beträffande förvaltningen av en tullkvot avseende nötkött fastställt att en kommissionsförordning om fastställelse av under vilka förutsättningar som de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna skulle tillgodose ansökningarna om importlicenser personligen berörde de aktörer som redan hade ansökt om sådana licenser då förordningen antogs (se domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen, punkt 19—23). För att avgöra att aktörerna i fråga var personligen berörda tog domstolen hänsyn till att kommissionen — då den, på grundval av den totala kvantitet för vilken ansökningar hade ingivits och då ingen ytterligare ansökan kunde göras, fastställde i vilken utsträckning nämnda ansökningar kunde tillgodoses — i själva verket hade beslutat om vilken åtgärd som varje ingiven ansökan skulle föranleda. Domstolen fann att förordningen i fråga följaktligen skulle anses som en rad enskilda beslut och inte som en bestämmelse med generell räckvidd i den mening som avses i artikel 189 i fördraget.

41 Förstainstansrätten konstaterar att förordning nr 3190/93 i detta fall endast tillämpas på de aktörer som hade ansökt om och fått referenskvantiteter för import av bananer i kategori A eller kategori B för år 1994. I förordningen anges att den kvantitet som varje berörd aktör har rätt att importera inom ramen för tullkvoten för år 1994 kan fastställas genom att tillämpa en enhetlig nedsättningskoefficient på dennes referenskvantitet. Eftersom den enda legislativa roll som förordning nr 3190/93 har är att fastställa och offentliggöra nämnda nedsättningskoefficient, är dess direkta och omedelbara verkan att den gör det möjligt för varje aktör att, genom att tillämpa nedsättningskoefficienten på den referenskvantitet som han redan har tilldelats, fastställa den slutgiltiga kvantitet som han personligen kommer att tilldelas. Förordning nr 3190/93 måste som sådan anses bestå av en rad enskilda beslut som riktar sig till varje aktör, varigenom denne i realiteten underrättas om de exakta kvantiteter som han har rätt att importera för år 1994.

42 Förstainstansrätten konstaterar också att kommissionen inte har bestritt sökandenas påstående att de dessutom är direkt berörda av förordning nr 3190/93, eftersom den inte ger medlemsstaterna något utrymme för skönsmässig bedömning vad beträffar utfärdande av importlicenser.

43 Under dessa omständigheter måste yrkandet om ogiltigförklaring av förordning nr 3190/93 anses kunna tas upp till sakprövning."

Överklagandet

7 Republiken Frankrike har i sitt överklagande yrkat att domstolen delvis skall upphäva den överklagade domen i den del rätten har ogillat kommissionens invändning om rättegångshinder.

8 Comafrica och Dole har yrkat att domstolen skall

— ogilla överklagandet, och

— förplikta den franska regeringen och kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

9 Kommissionen har yrkat att domstolen

— delvis skall upphäva den överklagade domen i den del den innebär att kommissionens invändning om rättegångshinder ogillas, och

— förplikta Comafrica och Dole att ersätta rättegångskostnaderna.

10 Den franska regeringen har till stöd för sitt överklagande gjort gällande att förstainstansrätten inte har tagit hänsyn till den allmänna räckvidden av eller den normativa karaktären hos förordning nr 3190/93, vilken har rättsverkan för alla aktörer i kategorierna A och B, och att Comafrica och Dole inte har visat att det var fråga om en

särskild faktisk situation i vilken de närmare kunde särskiljas från alla andra aktörer som saluförde bananer som omfattades av tullkvoten.

11 Kommissionen, som stöder den franska regeringens överklagande, har för det första gjort gällande att det enda syftet med förordning nr 3190/93 är att genom fastställelse av en nedsättningskoefficient nå en överensstämmelse mellan summan av de referenskvantiteter som aktörerna i kategorierna A och B tilldelas och den tillgängliga kvoten, utan att ta hänsyn till någon som helst omständighet som är utmärkande för en viss aktör. Kommissionen har vidare påpekat att det av artikel 6 i kommissionens förordning (EEG) nr 1442/93 av den 10 juni 1993 om tillämpningsföreskrifter för ordningen för import av bananer till gemenskapen (EGT L 142, s. 6; svensk specialutgåva, område 3, volym 50, s. 9) följer att medlemsstaterna skall underrätta aktörerna om deras individuella referenskvantiteter efter det att kommissionen har fastställt en eventuell nedsättningskoefficient. Den har anfört att det är först när denna underrättelse har ägt rum som aktörerna slutgiltigt kan anses ha rätt till en viss referenskvantitet. Kommissionen har slutligen påpekat att förstainstansrätten felaktigt har grundat sig på domen av den 6 november 1990 i mål C-354/87, Weddel mot kommissionen (REG 1990, s. I-3847), för att fastställa huruvida den mot förordning nr 3190/93 väckta talan kunde tas upp till sakprövning.

12 Comafrica och Dole har — med motiveringen att de inte delade generaladvokatens bedömning, bland annat i fråga om gången av förfarandet för att bevilja licenser enligt förordning nr 1442/93 — genom skrivelser, som inkom till domstolens kansli den 3 september 1998, begärt att domstolen skall besluta om antingen bevisupptagning i fråga om den faktiska gången av nämnda förfarande, enligt artikel 60 i domstolens rättegångsregler, eller att det muntliga förfarandet skall återupptas, enligt artikel 61 i nämnda rättegångsregler.

13 Vad beträffar den yrkade bevisupptagningen anser domstolen att denna begäran skall ogillas. Den framställdes nämligen vid en tidpunkt då det muntliga förfarandet hade avslutats i enlighet med artikel 59.2 i rättegångsreglerna. Av domstolens rättspraxis (se bland annat dom av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman, REG 1995, s. I-4921, punkt 53) följer nämligen att en sådan begäran endast kan

bifallas, om den avser faktiska omständigheter som kan ha en avgörande inverkan och den berörde inte hade kunnat åberopa dem innan det muntliga förfarandet avslutades.

14 Det är i detta fall tillräckligt att konstatera att Comafrica och Dole kunde framställa sin begäran innan det muntliga förfarandet avslutades. I deras duplik, som de inkom med i enlighet med artikel 117 i rättegångsreglerna, åberopade de gången av förfarandet för att bevilja licenser enligt förordning nr 1442/93. De förklarade dessutom genom skrivelse, som inkom till domstolens kansli den 8 oktober 1998, att de i det skriftliga förfarandet hade möjlighet att till fullo utveckla deras talan, i enlighet med artikel 120 i rättegångsreglerna.

15 Vad beträffar begäran om att återuppta det muntliga förfarandet anser domstolen att nämnda förfarande inte är nödvändigt i detta fall.

Domstolens bedömning

16 Förstainstansrätten fann i punkt 41 i den överklagade domen att förordning nr 3190/93, vars direkta och omedelbara verkan gör det möjligt för varje aktör att fastställa den slutgiltiga kvantitet som han personligen kommer att tilldelas, genom att tillämpa nedsättningskoefficienten på den referenskvantitet som han redan har tilldelats, måste anses bestå av en rad enskilda beslut som riktar sig till varje aktör, varigenom denne i realiteten underrättas om de exakta kvantiteter som han har rätt att importera för år 1994.

17 Det skall därför undersökas om förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning när den fann att en aktör hade tilldelats en referenskvantitet före antagandet av förordning nr 3190/93 och att varje aktör efter antagandet av förordningen följaktligen

var i stånd att fastställa den slutgiltiga kvantitet som han hade rätt att importera för år 1994 genom att multiplicera referenskvantiteten med nedsättningskoefficienten.

18 Tillämpningsföreskrifterna för avdelning IV i rådets förordning (EEG) nr 404/93 av den 13 februari 1993 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer (EGT L 47, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 48, s. 129) fastställs i förordning nr 1442/93.

19 Vad beträffar utfärdandet av importlicenser till olika kategorier av aktörer fastställs i förordning nr 1442/93 ett förfarande i flera steg.

20 Först skall medlemsstaternas behöriga myndigheter, enligt artikel 4.1 i förordning nr 1442/93, upprätta separata förteckningar över aktörer i kategori A och B samt de kvantiteter som varje aktör har salufört under vart och ett av de tre år som föregår det år för vilket tullkvoten öppnas, fördelat enligt de näringsverksamheter som anges i artikel 3.1 i nämnda förordning.

21 I detta avseende föreskrivs i artikel 4.2 i förordning nr 1442/93 att de berörda aktörerna senast den 1 april varje år, dock senast den 1 september 1993 vad avser år 1994, skall underrätta de behöriga myndigheterna om de totala kvantiteter bananer som de har salufört under vart och ett av de år som avses i artikel 4.1, tydligt uppdelade efter bananernas ursprung och efter de näringsverksamheter som anges i artikel 3.1 i nämnda förordning.

22 Enligt artikel 5 i förordning nr 1442/93 skall de behöriga myndigheterna därefter senast den 1 juli de följande åren, dock senast den 1 oktober 1993 vad avser år 1994,

fastställa de genomsnittliga kvantiteter som alla aktörer i kategori A och B, vilka är registrerade hos dem, har salufört under de tre åren före det år som föregår det år för vilket kvoten öppnas, uppdelade efter varje aktörs näringsverksamhet enligt artikel 3.1 i nämnda förordning. Detta genomsnitt kallas referenskvantitet.

23 Av artikel 5.2 i förordning nr 1442/93 framgår att den behöriga myndigheten fastställer referenskvantiteten genom att på den salufördа kvantiteten tillämpa en viktningskoefficient beroende på vilken näringsverksamhet enligt artikel 3.1 som avses.

24 I fråga om de uppgifter som de behöriga myndigheterna skall fastställa föreskrivs i artikel 8 i förordning nr 1442/93 att dessa myndigheter skall göra de kontroller som är nödvändiga för att kontrollera att de ansökningar och stödjande dokument som aktörerna lämnar in enligt artikel 7 i nämnda förordning är giltiga. För det syftet får de bland annat beakta expertutlåtanden och rapporter från interna och oberoende revisorer.

25 Slutligen föreskrivs i artikel 5.3 i förordning nr 1442/93 att de behöriga myndigheterna senast den 15 juli varje år, dock senast den 15 oktober 1993 vad avser år 1994, skall underrätta kommissionen om den totala referenskvantiteten viktad enligt artikel 5.2 och den totala kvantitet bananer som har saluförts inom varje verksamhet av aktörer som är registrerade hos dem.

26 Det kan konstateras att det i förordning nr 1442/93 inte föreskrivs någon skyldighet för de behöriga myndigheterna att underrätta aktörerna om de referenskvantiteter eller viktade referenskvantiteter som myndigheterna har fastställt.

27 I den sista fasen skall kommissionen, enligt artikel 6 första stycket i förordning nr 1442/93, vid behov fastställa en gemensam nedsättningskoefficient för varje kategori av aktörer, vilken skall tillämpas på aktörens referenskvantitet i avsikt att fastställa den kvantitet som denne skall tilldelas. Enligt artikel 6 andra stycket skall medlemsstaterna fastställa kvantiteterna för varje aktör i kategori A och/eller B som är registrerad hos dem och senast den 1 augusti varje år underrätta den enskilde aktören om dessa; för år 1994 dock senast den 1 november 1993.

28 Vad beträffar den genom förordning nr 3190/93 fastställda nedsättningskoefficienten har kommissionen inför förstainstansrätten förklarat att nämnda koefficient tillämpades på referenskvantiteter som hade justerats av dess tjänstemän eller på deras inrådan (punkt 64 i den överklagade domen).

29 Av femte och sjätte övervägandet i ingressen till förordning nr 3190/93 framgår att det genom medlemsstaternas underrättelser enligt artikel 5.3 i förordning nr 1442/93 har klarlagts att samma kvantiteter för samma verksamhet hade räknats dubbelt för olika aktörer i flera medlemsstater och att nedsättningskoefficienten har fastställts på grundval av medlemsstaternas underrättelser, minskade med den av kommissionen gjorda dubbelräkningen.

30 Av detta följer att de uppgifter som aktörerna har lämnat till de behöriga myndigheterna kan justeras vid flera tillfällen under förfarandets gång utan att de berörda aktörerna får kännedom om de behöriga myndigheternas eller kommissionens justeringar.

31 Aktören är följaktligen inte i stånd att fastställa den referenskvantitet som nedsättningskoefficienten skall tillämpas på, vare sig på grundval av de uppgifter som han har lämnat till den behöriga myndigheten eller på grundval av bestämmelserna i förordning nr 3190/93.

32 Förstainstansrätten gjorde således fel när den i punkt 41 i den överklagade domen konstaterade att det i förordning nr 3190/93 "anges att den kvantitet som varje berörd aktör har rätt att importera inom ramen för tullkvoten för år 1994 kan fastställas genom att tillämpa en enhetlig nedsättningskoefficient på dennes referenskvantitet" och att förordningens direkta och omedelbara verkan är att den "gör det möjligt för varje aktör att, genom att tillämpa nedsättningskoefficienten på den referenskvantitet som han redan har tilldelats, fastställa den slutgiltiga kvantitet som han personligen kommer att tilldelas".

33 Förstainstansrätten har i punkt 40 i den överklagade domen bedömt att situationen för Comafrica och Dole var analogisk med situationen för sökanden i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen. Av detta har rätten i punkt 41 dragit slutsatsen att förordning nr 3190/93 måste anses bestå av en rad enskilda beslut som riktar sig till varje aktör, varigenom denne i realiteten underrättas om de exakta kvantiteter som han har rätt att importera för år 1994.

34 Det kan i detta hänseende erinras om att domstolen i punkt 20 i domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen konstaterade att kommissionens förordning nr 2806/87 av den 18 september 1987 om utfärdande av importlicenser för nötkött av hög kvalitet, färskt, kylt eller fryst (EGT L 268, s. 59) har antagits med hänsyn till de kvantiteter av nötkött för vilka det hade inlämnats individuella ansökningar om importlicenser under de tio första dagarna i september månad 1987.

35 Genom att anta förordning nr 2806/87 hade kommissionen använt sig av sina befogenheter enligt artikel 15.6 d i förordning (EEG) nr 2377/80 av den 4 september 1980 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser för nötköttssektorn (EGT L 241, s. 5; svensk specialutgåva, område 3, volym 12, s. 113), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 3578/82 av den 23 december 1982 (EGT L 373, s. 59; svensk specialutgåva, område 3, volym 15, s. 212), enligt vilka kommissionen skall besluta i vilken utsträckning som ansökningar om importlicenser kan antas och skall minska kvantiteterna i ansökningarna med en fastställd procentsats om de kvantiteter för vilka det finns licensansökningar överstiger den disponibla kvantiteten.

36 Av detta följer att, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 53 i sitt förslag till avgörande, den roll som de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna hade var begränsad till att bevilja ansökningar om importlicenser genom att, med stöd av kommissionens förordning, göra en enkel multiplikation som varje aktör å sin sida var i stånd att göra.

37 Av punkt 20—31 i denna dom framgår emellertid att aktören inte hade fått någon referenskvantitet innan förordning nr 3190/93 antogs och att han inte heller var i stånd att fastställa den slutgiltiga kvantitet som han hade rätt att importera för år 1994 endast genom att multiplicera den kvantitet som han kände till med den i förordningen fastställda nedsättningskoefficienten.

38 Förstainstansrätten gjorde således fel när den, med stöd av domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen, i punkt 41 i den överklagade domen drog slutsatsen att förordning nr 3190/93 måste anses bestå av en rad enskilda beslut som riktar sig till varje aktör, varigenom denne i realiteten underrättas om de exakta kvantiteter som han har rätt att importera för år 1994.

39 Vad beträffar den rättspraxis från domstolen som Comafrica och Dole har åberopat till stöd för sin argumentation om att förordning nr 3190/93 berör dem personligen, skall det konstateras att denna rättspraxis, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 67—71 i sitt förslag till avgörande, avser andra situationer än den som är i fråga i detta mål.

40 Vad slutligen avser Comafricas och Doles grund enligt vilken de, för det fall de inte ges rätt att bestrida giltigheten av förordning nr 3190/93 inför förstainstansrätten, inte skulle förfoga över något effektivt rättsmedel mot de åtgärder som påverkar deras rättigheter, är det tillräckligt att konstatera, såsom generaladvokaten har gjort i punkt 82 i sitt förslag till avgörande, att en aktör som anser att hans rättigheter har kränkts vid beviljandet av hans referenskvantitet kan väcka talan vid en nationell domstol mot den rättsakt genom vilken de behöriga myndigheterna i den berörda

medlemsstaten, med stöd av artikel 6 andra stycket i förordning nr 1442/93, har fastställt den kvantitet som han skall tilldelas. Det finns i ett sådant förfarande inget som hindrar aktören från att ifrågasätta giltigheten av den gemenskapsförordning som denna rättsakt grundas på.

41 Av det anförda följer att den överklagade domen skall upphävas.

42 För det fall förstainstansrättens avgörande skall upphävas kan domstolen, enligt artikel 54 första stycket andra meningen i EG-stadgan för domstolen, slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande. Domstolen anser att så är fallet.

43 Det är i detta hänseende tillräckligt att fastslå att Comafricas och Doles talan om ogiltigförklaring av förordning nr 3190/93 skall avvisas.

Rättegångskostnader

44 Av artikel 122 fjärde stycket i domstolens rättegångsregler framgår att domstolen, om ett överklagande av en medlemsstat eller institution som inte har intervenerat i målet vid förstainstansrätten är befogat, kan fördela rättegångskostnaderna mellan parterna eller förplikta den vinnande parten att ersätta den kostnad som överklagandet har förorsakat den tappande parten. Det bör beslutas att vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) Förstainstansrättens dom av den 11 december 1996 i mål T-70/94, Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen upphävs.

2) Den av Comafrica SpA och Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. väckta talan om ogiltigförklaring avvisas.

3) Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.

Kapteyn Mancini Murray

Ragnemalm Ioannou

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 21 januari 1999.

R. Grass
Justitiesekreterare

P. J. G. Kapteyn
Ordförande på sjätte avdelningen